

Egy ember

JIM ELLIOT
Isten tervéért

Az auka települések felfedezése után a misszionáriusok úgy látták, az Úr akarata, hogy most már tegyenek valamit őserdei szomszédjaikért. Meg kell őket győzniük, hogy barátsággal közelednek. De hogyan értessék meg magukat velük? Jimnek eszébe jutott, hogy

Shandiától pár óra járásnyira az egyik birtokon él egy auka lány, aki elmenekült törzséből, amikor apját meggyilkolták. Felkereste Dayumát, aki megtanította néhány fontos kifejezésre. Például erre: *Biti miti punimupa* (Szeretlek, a barátod akarok lenni).

Nate Saintnek ekkor már volt egy módszere: a repülőgépből viszonylag pontosan célba tudott juttatni kötélre erősített tárgyakat úgy, hogy lassan körözve spirálvonalban ereszkedett lefelé. Hetente egyszer ajándékokat eregettek le így (alumínium lábast, inget, nadrágot, bozótvágó kést, baltát, fésűt) mindig másik házcsoport mellé. Az indiánok nem féltek a repülőgéptől, és izgatottan futottak a leereszkedő kötél felé. A negyedik alkalommal Ed McCully [mekkali] hangszóróból kiáltozta auka nyelven: Szeretünk titeket! Eljöttünk meglátogatni titeket! Amikor a

kezét kinyújtotta feléjük, többen visszaintettek. Ed és felesége, Marilou [merilú] állomáshelye volt legközelebb az auka törzs területéhez. Kecua barátai rendszeresen

jelentették Edéknek, hogy auka nyomokat találtak a ház körül, tehát az aukák figyelték a fehér ember mozgását. Hat hét elteltével, az egyik ajándékozáskor az aukák odakötöttek valamit a kötél végébe: egy szép, fonott, tollas fejpánt volt. Jimék nagyon örültek annak, hogy tervük ilyen jól halad előre. A következő hetekben több ajándékcserre történt. Az aukák még egy tollas fejdísz, kosárban egy nagy fekete tyúkot, máskor pedig egy papagájt „küldtek” fel. Az egyik házuk tetejére pedig fából kifaragott kis repülőgépmodellt erősítettek. Közben a misszionáriusok leszállásra alkalmas hely után kutattak. Végül találtak az auka falutól nem messze, a Curaray-folyó mentén egy keskeny sávot, melyet Pálmápartnak neveztek el. Kitűzték a földi találkozás időpontját, és kidolgozták részletes tervüket.

Tudták, hogy veszélyes dologra vállalkoznak, de szívükben mindannyian Isten akaratát, missziói parancsát helyezték az első helyre.

1956. január 3-án, kedden reggel indult az akció Ed McCullyék állomásáról, Arajunóról [arahunó]. Nate öt út során szállította el Pálmepartra három társát és a felszerelést. Az utolsó felszálláskor az auka falu fölé repült, és lekiáltotta: Gyertek holnap a Curarayhoz! Visszatért Arajunóba, és Pete Fleminggal másnap reggel csatlakozott a többiekhez, akiknek az első éjszakája békésen telt 10 méter magasban, egy fára épített kunyhóban. Két hétre való élelemmel és az aukáknak szánt sok-sok ajándékkal szerelték fel magukat. Építettek egy kunyhót a parton is. Horgásztak, főztek, Jim a folyóban állt, hogy a csípős rovarok ellen védje magát, és barátságos hangon huaorani szavakat kiáltott az őserdőbe. Ez így ment napokig. Imádkozva várták az indiánok látogatását.

Pénteken délelőtt kiáltozásokra végre válasz érkezett: egy auka férfi és két asszony lépett elő a fák mögül a túlsó parton.

– Üdvözlünk benneteket! – kiáltották a misszionáriusok. Jim eléjük gázolt a folyóba, és hamarosan együtt ették a hamburgert, itták a limonádet, és megpróbálták megértetni magukat. A férfi mutatta,

hogy szeretne repülni. Nate elvitte a faluja fölé, ő boldogan kiabált le társainak, akik ámulva figyelték. Estefelé a fiatal lány már nem akart tovább maradni, így a férfi is követte. Az idősebb asszony csak hajnaltájban távozott a tűzrakás mellől. A szombat eseménytelenül telt. Vasárnap délelőtt Nate a gépből férfiak csoportját látta közeledni a folyó felé. Örömmel jelentette a rádión feleségének Shell Merába: „Imádkozzatok értünk! Ma van a nagy nap! 4.30-kor újra jelentkezünk.”

Vajon mi történt vasárnap?